

ljenje, če ga rabijo pri onem kmetu, da lahko še gre pomagat na polje, kadar hoče . . .

Frice je bil svoboden — svoboden, pa vendar tako žalostno ujet v zanke hudobnih tovarišev . . .

* * *

Za pet mesecev je pa stal ubogi Frice pred sodiščem. Ko je izvedel sodbo — devet mesecev v zapor — mu je posijalo z vso mogočno lučjo v dušo bridko spoznanje. Sesedel se je na zatožni klopi in pričel jokati solze izgubljenega sina. Verjeti ni mogel, da je resnica, kar se godi. „Mama, moja mama!“ je donelo po sodni dvorani; ljudstvo je mrmraje odhajalo, sodniki so urejevali akte, njegovega joka ni poslušal nihče . . .

Zaprla se je za njim celica in začel je živeti one strašno življenje, katero mu je izpilo ves mozg. Ljubeznive besede ni slišal več. Kletev je bila hrana njegovi duši, psovanje — namesto materinskega ljubkovanja; ostudne reči je moral poslušati, o groznih grehih je izvedel med tovariši, ki so se smejali s satanskim smehom njegovi — nedolžnosti. Ne — ne — z njimi on ni mogel! In radi tega sovražstvo, pikanje, zaničevanje! Če se je pritožil, dvignilo se je sto glasov zoper njega, in bil je on, ki je zakrivil vse — drugi so bili nedolžni.

Klonila mu je glava, pobledela so lica, oči so se mu skrile globoko pod čelo. Jed mu ni dišala, žalost mu je objela dušo in v tihih nočeh so se kopale te bolne oči v solzah . . .

Minuli so oni meseci . . .

Svobode ni bilo. Iz ječe v ječo — v prisilnico. Železni paragrafi so ga tirali dalje, da zadosti pravici do zadnje nitke.

To ni bil deček — to je bila smrtna senca.

Za nekaj dni si je sicer za spoznanje opomogel. Sumljiva rdečica je pobarvala blede obraz — pa to je bila le iskra, ki je z zadnjo močjo zažarela — potem je pa umrla za vedno . . .

* * *

Po strehah je cvilil vihar tisto noč. Frice se je zdrznil pred menoj na postelji.

Smrtni boj — —

Posinele ustnice so poljubile razpelo, iz mrtvih oči je pritekla zadnja solza.

Vračal sem se zamišljen čez mrzlo dvorišče. — Biser, pa pohojen v lužo!

Truden sem legel in ga blagroval z Davidom:

*Ipse liberavit te de laqueo venantium . . .*¹⁾

¹⁾ Gospod te je otel iz zanjke zlobnežev . . .

SORIN:

O PRIJAZNE VE PLANINE!

O prijazne ve planine,
ki v daljavi se bliščite,
stokrat zdravi mi bodite,
kraji moje domovine!

Tamkaj mila zvezda sreče
žarko mi je zasvetila . . .
Kdaj se zopet bo vrnila
v srce moje koprneče?

